

Съненъ ли си, буденъ бжди,
стани, стани, станинине,
стани, добри господине —
по-добъръ ти хаберъ носимъ,
че ти идатъ добри гости,
добри гости, коледари!

Дѣдо Тилилейко ги увежда въ кжщи. Коледаритѣ сѣдатъ на низкитѣ столчета. Зачервениятъ отъ студа носъ на Дончо свѣти като голѣмъ вжгленъ въ раната утрина. Една шарена бѣклица трѣгва отъ ржка на ржка. Порчо съ дългия вратъ подканя:

— Отъ станиника много здраве, едно вино, отъ нашто вино!

Дѣдо Тилилейко вдига бѣклицата и казва:

— Добре дошли, коледари, да сме живи, да сме здрави!

— Наздраве ти! — казва Горчо — да ти е жива кжща, и челядь, и добитѣкъ.

— Всички да сме живи, до година и всѣка година!

Пие дѣдо Тилилейко, подава бѣклицата на бабата, а тѣ пѣятъ:

Прехвъркнала пѣстра птичка, Боже ле,
презъ горица, Боже ле, презъ зелена,
презъ водица, Боже ле, презъ студена,
не ми било, Боже ле, пѣстра птичка,
най ми било, Боже ле, Божа майка,
да си крие, Боже ле, млада Бога.
Че си кацна, Боже ле, на едно дръвце,
на едно дръвце, Боже ле, на елхово,
закачи си, Боже ле, златна люлка...

Пѣятъ коледаритѣ, очитѣ на старцитѣ се пълнятъ съ радостни сълзи, едно пѣстро врабѣ кацна на лозницата и започна да чирика. Когато баба Тилилейковица